

Recapte

Un relat de: [Màndalf](#)

Poso el tupí a les mossetes i atio el foc amb el ganxo. Sota la fumera, un estol d'espurnes saltirona dels sarments i sembla que assetgin el meu davantal. La música dels espetecs ressona pel petit menjador i em treu un generós somriure i una cançó. Jo sempre he fet bullir el tupí cantussejant, és una cosa que em ve d'esma. I vi negre al porró que no falti.

Al meu home Zacaries si que li agrada el porró. Sempre beu a galet, es tira el rajolí al front i li baixa com si tingués una canal pel costat del nas fins a la boca. I xerrica, xerrica. Diu que fa música.

Hi afegeixo un bocí de ganyims als cigrons del recapte, li dóna aquell punt salabrós que ens encanta als dos. Després li tiro la cansalada virada.

Recordo com ens vam comprometre. La Caterina, l'alcevota de la contrada, va ser l'autora de la nostra relació. Va parlar amb els nostres pares, es van posar d'acord i a partir de llavors ja vam ser parella. Ves que senzill. Fins avui i que duri.

Una flameta apareix de quan en quan aixecant els braços com demanant auxili. Cal mantenir la bullida baixa i constant, així que revifo el foc amb branques d'ametller (uns pollancs podats de l'any passat) i un parell de buscallis d'alzina que fan una mitja flama d'estoneta. Hi tiro els trumfos trossejats.

Jo no me l'estimava al principi, doncs me n'agradava un altre i estava molt temerosa i desconfiada. Però les coses poc a poc van anar canviant. El meu home és petit i eixerit. I molt pinxo. Treballador com deu jornalers i fort com una soca d'oliver. Em va saber guanyar amb afalacs i bones maneres. Me'n vaig adonar de la sort que havia tingut, així que vaig passar pàgina de l'anterior relació i me'n vaig oblidar.

Quan ell en porta del tros, hi afegeixo mitja dotzena de "cabretes", cargols blancs virats dels que no se'n troben gaires.

Jo també me'l vaig fer meu pas a pas. A la cuina i al llit. Amb espècies i dolçor. Potser no ho hauria de comentar jo, però sóc una bona femella i ben aconsellada per la meva mare.

Finalment hi tiro l'arròs. Després una mica de botifarra negra, que abans de posar-la al tupí la burxo ben burxada amb el ganivet. Es va esberlant amb el xup-xup, queda esmicolada i no hi ha santa manera de lliurar-se'n d'un bocinet a cada cullerada. Una delícia. Ell es llepa els dits fins als punys de la camisa.

Després, totes les pors es van convertir en passió i vingueren els fills i els nets. Però això ja és un altre relat.